

Homilia, en la Missa d'acció de gràcies, en les Noces d'Or sacerdotals.

Fa cinquanta anys, quan em van ordenar, com a sacerdot, a Berga, em van fer una creu a les mans, dient-me: *perquè tot el que beneeixis, sigui beneït, i tot el que consagris, quedi consagrat i santificat en nom de nostre Senyor Jesucrist.*

I he procurat complir-ho. Fent el que predico i predicant el que crec i faig. Mirant el passat, recordo només coses bones. Les dolentes no cal, tots les sabem! Tots pensem que un sacerdot usa les mans per celebrar la missa. Però les usem per moltes altres coses: la principal de totes és, beneir. I què és beneir? Fer una creu, desitjant que la gràcia de Déu arribi a tothom. Beneïm quatre vegades durant la missa, una durant la confessió i moltes més en els sacraments. També en la pregària i en el treball. Beneïm, també, quant ajudem als altres. Quant estimem com Jesús. Quant ens movem i obrim camins d'amor i d'esperança.

La pell de les mans del qui treballa la terra està dura, aspre. Les meves també ho estarien, però les he usat per beneir. I si beneir, fer el bé, produís aspror, les meves serien, crec, molt aspres.

Perquè he volgut acostar el cel a la terra i la terra al cel.

Quantes vegades he vingut aquí a celebrar l'eucaristia, a batejar algun recent nascut, a casar a alguna parella, a perdonar, a acomiadar algú que a mort, a donar els sacraments...! . He vingut moltes vegades i sempre amb il·lusió.

Avui, recordo, amb enyorança, els meus, nostres pares: la meva mare i el meu pare, amb emoció i molta estima. Avui també prego per ells, però estic segur, que ells dos avui hem beneiran, ens beneiran, des del cel. Tot ajuda a acostar-nos aquest cel.

També he procurat acostar la terra al cel.

Quan dirigia la residència d'estudiants de Lleida. Educant, formant, buscant la millor manera de que cada estudiant creixés com a persona íntegra i integral, material i espiritual.

Quan vaig marxar a estudiar a Salamanca, vaig canviar l'educació dels altres per la meva: perquè aprenent, s'ensenyava. I el resultat d'aquets estudis a Salamanca a estat el forma part del Tribunal Eclesiàstic de Barcelona, on hi porto treballant 28 anys. I crec que la meva actuació com a jutge ha estat, sempre, la de beneir i ajudar als qui ho necessiten; mai la de maleir.

També, finalment, com a franciscà, amb els càrrecs que he tingut, he procurat fer la vida terrena dels frares una mica més celestial, més vida fraterna. I crec que ho he aconseguit una mica. Tot això és apropar la terra al cel.

Beneir, en resum, no vol dir altra cosa que estimar.

Ara han passat cinquanta anys. I em toca fer balanç. Com deia el terciari franciscà, sant Joan XXIII: *Em sento tranquil i satisfet del meu estat: únicament descontent de no ser sant i exemplar en tot com és la meua obligació i voluntat, de ser "homo eucharisticus", home eucarístic. De veritat ho vull ser.*

El meu resum d'aquests anys podria ser tan senzill com les paraules de sant Francesc: *Sapiguen que, als ulls de Déu hi ha coses especialment altes i extraordinàries, que de vegades són considerades baixes i vulgars en la nostra societat.* Quan em van ordenar aquestes coses eren la gràcia i la benedicció; avui en diem amor, vulgar perquè ja no sabem què significa però és extraordinari als ulls de Déu. Per això, us dono les gràcies, a tots i a totes, per haver vingut amb aquelles paraules tan franciscanes: *us beneixo tant com puc!*

Ramon Domènech i Castells, ofm.
Alcarràs, 25 d'octubre de 2015.